

Rozzancs Rozi

Barathániában

*fine
selection*

CSOBÁN ZSUZZA

CSOBÁN ZSUZSA

Rozzancs Rozi

Barathániában

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2014

I. FEJEZET

ROZZANCS ROZI egy matekdolgozattal, irodalomfeleléssel és egy halálos tesifelméréssel a háta mögött épp kedvenc helyén üldögélt, a martonvásári park zöld tavának partján, egy mohával párnázott kőpadon. A meleg levegő behatolt a bokrok lombjába, a tavi békanyál alá, a fű alá. A gyíkok mozdulatlanul napoztak a parti köveken, a méhek döngicséltek a százsorszépeknek. A tó vizében furcsa módon jó pár haltetemet fedezett fel, és egy széllökés hamarosan a kellemetlen szagot is felé sodorta. Azonban Rozit még ez sem tudta kizökkenteni a gondolataiból, melyek úgy cikáztak ide meg oda, mint egy tébolyult méhraj a citromsárga repcetáblán.

Rozi, született Rozzancs Rozália, éppen tizenhárom éves volt. Termetre pont akkora, hogy elérte a nagy diófájuk alsó ágát, habár a hátát mostanság inkább púposan tartotta, hogy a fiúk minél kevesebb élcelődnyivalót találjanak a mellkasára nőtt két apró dudoron.

Rozinak a mai nagyszünet járt a fejében, felsejlett egy feléje száguldó labda, és a belényilálló gondolat, hogy ez fájni fog. Aztán

a következő kép a dagadozó orra, és a körülötte mutogatók kárörvendő képe meg Szél Roli vigyorgó, vékony, lesajnáló szája.

Rozi legszívesebben fogta volna magát, és azon nyomban jó messzire szalad a tornaórától, ki az udvarról, sőt, az utcából. Hülye Roli! Sóhajtott egyet.

Aztán feltápáskodott, és elindult ki a martonvásári parkból a hatalmas, békebeli kapu felé. Fekete bőrcipőjével szórakozottan pöckölte az útról a kavicsokat. Egy szép, lapos, kerek, kacsázni való követ látott meg éppen – a cél a legközelebbi bokor szára volt. Hopp! Ez is mellé! Elsüvített, bele a bozótbá.

Puff! Mintha a levelek között egy barna kabátka villant volna és egy bosszús, meglehetősen nagyra nőtt orr! Rozi megmerevedett, és mint egy vadászkutya, aki a prédáját lesi, mozdulatlanul nézte a látomás helyét. El sem tudta képzelni, mi lehetett ott. Talán egy mókus, furcsára nőtt orral? Kabátban? Nevetséges! Akármi is volt, biztos van rá elfogadható magyarázat, gondolta elbizonytalanodva.

Zavartan nézett körbe, mintha először látná a park fáit. Úgy érezte, az összes fa lélegzet-visszafojtva őt figyeli. Mintha mind ráhajoltak volna nagy mindentudóan, és most könnyörtelenül el akarnák neki susogni és recsegni az igazságot erről a Kertről. Mintha neki akarna mondani valamit a szél is, ami a bokrot megkerülte. Az a kellemetlen érzése támadt, hogy valaki figyeli. Körülnézett, de nem látott senki emberfiát közel s távol.

A furcsa pillanatot mobilja ismerős brekegése törte meg. Hálásan felsóhajtott. Ki más lenne, mint anya? A szőke herceg hófehér görkorsolyával sajna sosem keresi.

– Szia, én nagylányom! Merre vagy? – recsegett az ismerős hang egy autó motorjának berregése közepette.

– Szia, anyu! Éppen pár idegen bácsi aggatott rám egy divatos, bár kicsit szűk fehér kabátot. Képzeld, az ujjain nem lehet kidugni a kezed, viszont hátul össze lehet kötni a kettőt! És most egy fehér autóban ülök velük. Nagyon érdekes!

– És akkor melyik kezekben tartod a telefont?

– A fülhallgatómat használom.

– Légyszi', használd az éles fogaidat is! Rágd le magadról a kényszerzubbonyt, hatástalanítsd a bácsikat a dinnyés parfümöddel, és egy töltőtollat pisztolynak álcázva követeld a sofőrtől, hogy hozzon haza, ugyanis fel kell köszöntenünk a Nagyit a születésnapján!

Hú, tényleg, ma van a Nagyi születésnapja! Rozi számos fontos problémája mellett erről teljesen megfeledkezett. Hiába, szegény diákokat még a családja is húzza!

A fák visszahajoltak, és Rozi kacagott egyet, hogy lám, egy nagy, félelmetes mókus az imént mennyire meg tudta ijeszteni!

Roziék zöld Suzukija beoldalgott egy magas, fekete vaskapun, és leparkolt egy túlbujánzó virágágyás előtt. Még bődült kettőt egy nagyra nőtt, ártatlanul pislogó, fakóvörös cicára, aztán elhallgatott. Mogyi macska pedig – megbosszulva édes álmának megzavarását – szenvtelenül ráhuppant a tiszta szélvédőre, és vilámgyorsan telemázolta apró, sáros lábnyomaival az egészet. Élvezte, hogy Suzie, a kocsi, nem tehet ellene semmit. Végül picit hátrébb ugrándozott a műtől, és ahogy annak idején Leonardo da Vinci is tehetette, egészében megvizsgálta a festményét. Aztán, mint aki jól végezte dolgát, letelepedett a Nagyi házának egyik ósdi párkányára.

Kinyílt a Nagyi ajtaja, és Rozi hegyes, szeplős orrát megcsapta a házból áradó süti, mosott ruha, hajlakk, befőtt, húsleves és még ki tudja, minek a keverékéből összeállt, oly jellegzetes illat. Rozi szerette ezt az elegyet. A nagy játszások és göndör nevetések illata volt ez. Akadtak még ilyen illatok, például a tél füstös, kolbászos illata, vagy a napsütés fűszagú, katicabogaras illata.

Az ajtót betöltötte Rozi nagymamájának gömbölyded, piros kimonós, apró alakja.

– Gyertek, drágáim, a papával már nagyon várunk titeket!

Ennek az invitálásnak Pista, Rozi apukája, egykedvűen eleget is tett, de Márti, Rozi anyukája, megrökönyödve torpant meg a küszöbön.

– De anyu! – horkant fel. – Apu már hét éve meghalt!

– Jaj, kislányom, ne túlozzál! Attól, hogy valaki fölkerül egy polc tetejére, még nem kell úgy kezelni, mintha nem is létezne!

Rozi lelki szemei előtt felsejlett egy aranszegélyes fehér urna a hálósobában álló diófa szekrény tetején. Mindig kirázta a hideg, ha véletlenül egyszóval maradt a szobában. Csak nézte azt a kis porcelánküblit, és hihetetlennek tartotta, hogy abba mind befért az ő nagy, pocakos nagypapája összes testrésze.

– Ha megtehetném, gyémántot csináltatnék belőle, és mindenhova magammal vinném a nyakamban. Szörnyű unalmas lehet hét évig egy szekrény tetején csücsülni!

– De anyu!

– Édes kislányom, ez van, az emberek meghalnak. Csak manapság ezt valahogy nehéz feldolgoznunk. A ránctalanító krémektől sem fogsz örökké élni. Na, gyertek be, és köszönjétek a papának, már vár titeket!

Nagyi a tűzpiros kimonójában belibegett a konyhába.

Rozit a ház belülről leginkább egy török szerájra emlékeztette. Minden szoba falát más színre festették. Az egyik piros, a másik narancssárga, zöld, kék, és mindenhol nagy, kényelmes, színes párnák heverték a földön. A falakat és a parkettát hatalmas, süpedős szőnyegek borították, mindegyik egy-egy jelenetet ábrázolt. Az egyikken nők lejtettek körtáncot hosszú, hegyes süvegben, a másikon kis emberkék vizsgáltak valami lehullott falevelet. Volt, amelyiken bikák viaskodtak, az egyikken pedig fekete, tyúkszerű emberek pózoltak kitért szárnyakkal.

A virágcserepekben füstölők tanyáztak, a nagypapa urnája mellett pedig egy megtermett, kopott vízpipa kunkorodott. Rozit mindig is lenyűgözte az Ezeregyéjszaka hangulatú hely. Kicsi korában, ha itt vendégeskedett, mindig azt játszotta, hogy ő a szul-tán lánya, aki titokban teljesen beleszerelmesedett egy szegény kecskepásztorba. Az apja tiltotta a frigyét, ő mindig elájult, aztán a történet vége a hangulatától függően torkollott komédiába, tragédiába vagy horrorba. Manapság már csak titokban tette ugyanezt.

Ahogy körülnézett a szobában, két furcsa bilincsre lett figyelmes, melyek a gerendáról csüngtek alá.

– Nagyi, mik ezek a kampók a plafonon?

– Ja, kincsem, ez a legújabb tornaeszközöm. Hogy tetszik? Csodálatos hatással van rám, teljesen felfrissíti az agyműködést!

– Hogyan? – kérdezte Rozi anyukája gyanakodva.

– Hát fejjel lefelé lógással, aranyom! Megmutassam?

– Igen! – kiáltotta Rozi.

– Feltétlenül! – mondta Pista, Rozi apukája.

– Dehogyan! – felelte erre Márta, Rozi anyukája megbotránkozva.

– Na, de édes lányom!

A szobába ekkor egy kis füstcsík araszolt be, és eljutott a nagy kicsit kampós, szép nagyra nőtt orráig.

– Jaj, odaég a rizs! – A Nagy azonnal kisietett a konyhába. – Gyertek, gyerekek, kész az ebéd!

– A szagából ítélve túlságosan is kész – dörmögte Pista a barna bajusza alatt. Márta egy kimért pillantással jelezte, hogy többet nem szeretne megtudni férje véleményéről, és a kis család engedelmesen követte a Nagyit, aki az egyre hízottabb füstcsíkkal viaskodott.

Ebéd címén átrághatták magukat valami csúszómászónak látzó húson barna mártásban, égett rizzsel tálalva, a Nagy legújabb kínai receptje után eléggé szabadon. Pista már nem szólt, mert felesége lába fenyegetően a lábához feszült az asztal alatt, de arcának enyhe vörösös-lilás árnyalata elég sokatmondó volt, szerencsére a Nagy nem vette észre.

Roziban csak az általuk hozott torta tudata őrizte a hitet, hogy ma nem fog éhen halni. Vágyakozva figyelte a konyha ajtaját, ahol imént az édesanyja kiosont, hogy becsempéssze a meglepetést. Márta kisvártatva meg is jelent egy hetvengyertyás sündisznóval.

– Boldog hetvenedik születésnapot, anyukám!

– Jaj, gyerekeim, nem kellett volna! Milyen gyönyörű torta! De nekem az a legnagyobb öröm, hogy itt vagytok mindnyájan! – törölgette vastagon kipingált szemét a Nagy.

Ekkor valami nyikorgásféle hallatszott kintről, majd csörömpölés, macskanyávogás és némi szitkozódás, mely egy alattomosan elterülő gereblye felmenőiről adott pazar leírást.

Nagy kitárta a zöld palettákat, és hamarosan a szemük elé tárult a magyar káromkodás e kiváló művelője. Egy pocakos, ősz hajú, krumpliorrú, borvirágos arcú ember személyében. A fején

különös kalap ült, az iménti balesettől elég csálén, két bikaszarv meredt belőle az ég felé. A fura szerzet a részegeződő tekintetek láttán úgy felpattant, mintha csalánba ült volna, és akkurátusan megigazította ékes fejdíszét.

– Üdvözetem, Zombor! Rég nem láttuk egymást, idestova két éve. – A Nagy arcára derűs merengés telepedett.

– Bizony, Rozalinda. Talán van az több is. Az a pécsi történetünk, ugye, azzal a farkassal... jó kis muri volt!

– Hova tűntél?

– Felsőbb utasításra külföldre kellett mennem, de erről nem mondhatok többet. Azt viszont nem felejtettem el, hogy milyen nap van ma. Úgyhogy, ha megengeded, én is készültem valamivel.

Zombor kihúzta tömzsi alakját, a nyakához emelte viharvert hegedűjét, és átszellemülten rázendített:

– Kék nefelejcs, kék nefelejcs virágzik a, virágzik a tó partján...

Nagy szemé régi emlékek paraszától zafírrá nemesedett. Nem sokáig bírta ezt a sok feltoluló érzést, kicsordultak a könnyei.

– Hát nem felejtetted el a kedvenc nótámat, Zombor?

– Beteg vagyok, fáj a szívem, nem sokáig, úgyse soká élek már / De nem azért, hanem azért, koszorút, ha meghalok / a síromra, sírhalmomra nefelejcsből fonjatok – danolta a bácsi. Rozi összeráncolta a homlokát. Milyen dal ez?

Pista arca a döbbenettől és a kitörni készülő nevetéstől újfent lilára változott.

– Azt hiszem – dörmögte elfúlón a nevének –, az úr elfelejtette, hogy születésnapja van anyukádnak, nem a temetése.

– Hát, szerintem sem ez a leginkább ide illő ének – mormogta vissza Mártyi, szintén nevetést palástoló, összeszorított szájjal –, de anyának tényleg ez a kedvence.

A nóta utolsó remegő akkordja is messze táncolt, és helyén döbönt csend maradt. A Nagy megfeszítettségtől el-elcsukló hangja törte meg.

– Gyere be, Zombor! Éppen felválni készülünk a tortát. Ennél nagyobb meglepetést nem is reméltem, mint hogy te újra felbukkansz!

Mindannyian bementek. A család megkönnyebbült, hogy a torta megadón várakozott, felszeletelve a tányérokon. Mindenkinek jókedve kerekedett, amihez a Nagy szekszárdi kadarkája is hozzájárult. Igazán jó bor volt.

– Mesélj valamit, öreg barátom! Mi szél hozott erre? És miért pont most?

– Erről majd kettesben, Rozalinda! Mindenesetre annyit mondhatok, sűrű felhők kerekednek a ti kis városotok felett mostanában. Talán olvastad vagy láttad, hogy a parki tóban rejtélyes módon pusztulnak a halak.

Rozi látta, hogy édesapja is helyeslően bólogat.

– Igen, a park gondozói megállás nélkül halásszák a tetemeiket, de így is siralmas a látvány. Senki sem tudja, mi történt, csak találgatásokat lehet hallani.

– És ez még csak a kezdet, ha nem teszünk valamit ellene! És pont most, egy nappal a stafétabot átadása előtt! Az utódainkra jó nehéz első próba vár.

– Hogy érti, Zombor? – kérdezte Márti. Rozi látta, hogy a Nagy rosszallóan pillant Zomborra.

– No, de elég a fecsegésből! – Zombor homlokáról felszállt egy gondfelhő, ahogy Rozira emelte a tekintetét. – Rozi, milyen lesz az év végi bizonyítványod? Remélem, csupa kitűnéssel örvendeztetted meg a szüleidet!

Rozi elpirult. Ez volt az a téma, amiről jelen pillanatban nem akart beszélni – és máskor sem. Furcsa módon azonban az összes felnőtt ezzel kezdte, amikor szóba akart vele elegyedni. A havi zsebpénzébe fogadott volna, hogy a következő mondat a „de sokat nőttél, mióta nem láttalak” lesz.

– Hogy megnőttél, te lány! Mikor utoljára láttalak, a térdemig értél, és mindenáron meg akartad enni a cipőm orrát!

Rozi fintorogva rámeredt Zombor kopott bőrcipőjére, és nem tudta megérteni régi önmaga erős indíttatását annak megcsámcsogására.

– Nagyon jól éreztem magam, Rozalinda, de most sajnos mennem kell! Még sok elintéznivalóm van ma este, és úgy hiszem, neked is. Öröm volt látni téged és az újdonsült trónörököst. És ne felejts el hozni ebből a kadarkából az esti mulatságra!

Zombor előrelendült, és még mielőtt Rozi bármiféle ellenszegülést tanúsíthatott volna, két erős kar is követte, egy szoros öléssel.

– Remélem, méltó leszel a nagymamád örökére! – suttogetta kellemes bariton hangon a fülébe.

Rozi nem értette, mit akar ez jelenteni, csak állt megdermedve a meglepetéstől. Aztán a következő percben már a felkavart légcsapdosta a bejárati ajtót. Zombor távozott.

– Anyu, miféle mulatságról beszélt Zombor? – kérdezte meglepetten Márta.

– Á, semmi különös, csak egy kis házibulit rittyentettek a tiszteletemre az idősek klubjában. Igaz is, gyere, kisunokám, megmutatnám neked a legújabb mantragyűjteményemet.

Rozi apukája az órájára pillantott, majd jelentőségteljesen a feleségére nézett. Márta elérte a célzást.

– Anyu, ne haragudj, de ez most nem a legjobb időpont. Menünk kéne!

A Nagyi tántoríthatatlan volt, mint mindig, ha valamit a kemény fejébe vett.

– Ti menjetek csak nyugodtan haza! Rozi majd utánatok megy, tudja az utat.

Így Rozi hamarosan fül- és szemtanúja volt, amint kiszáratva felizzott az autójuk lámpája, majd Mogyi, a macska művészi teljesítményét egy adag ablakmosó folyadék törölte le a szélvédőről, végül felbődült a motor, ő pedig kettesben maradt a Nagyival. Integettek még egy keveset a távozók után, majd becsukódott mögöttük az ajtó.

Rozi gyanakodva lépdelt a Nagyi mögött vissza a házba, és el sem tudta képzelni, miért pont most ilyen fontos ez a mantragyűjtemény.

2. FEJEZET

A manók tanácskozása

GAZSOLA PIHEGVE ÜLT EGY KŐ TETEJÉN, ami az imént majdnem agyoncsapta. Ha tudta volna, hogy ma ekkora meteoritok hullanak az égből, biztos fel sem kel, a takarója alá bevacokolódva megvárja inkább a holnap reggelt! Azonban nem sok ideje maradt rémüldözni, mert már így is késve indult a Nagy Tanács ülésére.

Lábait felállásra kényszerítette, de térdei még mindig kocsonyásan tviszteltek. Viszont jól tudta, hogy ez a mai ülés nagyon fontos lesz, és semmiképpen sem akart lemaradni róla.

A barathák és a hulpák hosszú évszázadok óta laktak ebben a Kertben, mely megadott nekik minden földi jót. Az utóbbi időben azonban aggasztó jelek mutatkoztak mindenfelé. Fák és állatok pusztultak sorra, egyre több ismeretlen betegség ütötte fel a fejét, és a gazdák is évről évre egyre reményvesztettebben küzdöttek azért, hogy az elsilányuló, fogyatkozó termények elegendő ételmet biztosítsanak a nemzetségeknek.

A manók egy része nem volt hajlandó észrevenni a jeleket. Mint-ha a saját józan eszüket kényelmes odúik párnái közé temették volna. Az i-re a pontot azonban a múlt heti események tették fel, és a két ország királya úgy döntött, valamit tenni kell, ha ugyan már nem késő. Pár napja ugyanis az erdőt a rothadás szaga árasztotta el, és a tó felszíne haltemetővé változott.

A Nagy Tanács helye évszázadok óta a tó mellett álló hatalmas mocsári ciprus tövében volt. A tanácstagoknak a fa kiálló, gumós légygökerei szolgáltak ülőhelyül, és minden hetedik évben anynyi manót választottak, ahány ülőhelyet adott a fa. A szám egyre nőtt, jelenleg százkilencvenhat volt.

Gazsola az idén először nyerte el a tanácstag megtisztelő címét. Nem mintha úgy érezte volna, hogy rászolgált erre a bízalomra. Mindig azt gondolta, hogy több tudást tulajdonít neki a környezete, mint saját maga. Persze, azért örült annak, hogy saját fülével figyelemmel kísérheti a tanács határozatait, ezért minden ülésen tisztességesen részt vett. És nem szeretett késni. Általában sehonnan sem. Lelki szemeivel már előre látta, ahogy síri csöndben ott ül mindenki a tisztáson, ő meg szerencsétlenül botladozva becsörtet a sorok közé, százkilencvenöt kérdő szempár kereszttüzében.

Idáig jutott kellemetlen gondolataiban, amikor hatalmas ütést érzett a hátán. Akkorát ugrott, mint egy levelibéka, és a térde felmondta a szolgálatot. Most már ezer százalékra lefogadta, hogy tényleg eltalálta egy meteorit, de nem merte kinyitni a szemét a félelemtől. Az ütést egy éles hang is követte:

– Hallod-e, elég nyápic hangulatod lett a ma reggeli fűharmattól!

Gazsolának az jutott az eszébe, hogy a meteoritok semmi esetre sem beszélnek, de ha mégis, biztos nem manóul, úgyhogy ez csak az a hebehurgya Bittymakk lehet, a szokásos bosszantó hátbavágásával!

– Garam hozott, Bittymakk! Már megint hátra vágta a köszönés helyett!

Gazsola újra feltápáskodott, és ma reggel másodsorra is leporolta a ruháját.

– Jaj, cimbi, ne légy már olyan komoly, mint egy vakbélgyulladás! Garamra, szép napra ébredtünk ma! Pár óra, és indul a Makka-Móka!

– Ha így haladnak a dolgok, mint mostanában, nem lesz hol megtartani. Vagy nem olvasol újságot? Tegnap volt egy riport benne Terivel, a vízi tündérrel, a halak tömeges pusztulásáról. A tanácsülés is erről fog szólni.

– Jól van, valami dereng. Egy ilyen kis ügynek azonban nem szabad beárnyékolnia egy olyan nagy horderejű történetet, mint a Makka-Móka. És a véleményemet erről elő is fogom adni! Inkább azzal kéne foglalkozni, ami közvetlenül előttünk áll, nem holmi jövőbeli katasztrófákról hablatyolni, valami homályos jóslat nyomán!

– Az a „homályos jóslat” történetesen idézet a Nagy Könyvből, ami évezredek óta a barathák hitének alapja! – Gazsola orra elvörösödött. Nem szenvedhette, hogy egyesek úgy beszéltek a Nagy Könyvről, mint egy romantikus, babonás kalandregényről.

Bittymakk azonban, mint rendesen, most sem vette észre a másik manó felháborodását. Helyette inkább pörgött kettőt

Gazsola körül, és kedvesen a képébe szórt egy pitypangot, amit még indulás előtt szüretelt bele a zsebébe.

– Te még hiszel Garamban? Akkor azt mondd meg nekem, hogy miért történik velünk annyi rossz, ha ő tényleg vigyáz ránk. Én mondom, a manóknak sokkal inkább a tó zsiliprendszerének fejlesztésével és a gyógynövények minél előbbi feltérképezésével kéne foglalkozniuk, mint egy letűnt babonával!

Gazsola jobbnak látta nem válaszolni. Annyi minden volt, amit el tudott volna mondani Bittymakknak, de túl hosszú és bonyolult lett volna megfogalmazni, ráadásul a felét csak érezte, nem tudta. Bittymakk pedig biztos kiröhögte volna régimódi felfogásáért.

A mocsári ciprus léggyökerei most leginkább furcsa gombáknak tűntek, ahogy komolyan gubbasztottak tetejükön a manósipkás manók.

A tó vize továbbította a zümmögő morajlást, ami a félhangos beszélgetések susmusából keveredett össze. Gazsola megkönnyeb-bülten látta, hogy nem késett el, az ülés még nem kezdődött el. Fejét leszegve beoldalgott a helyére, egy frissen, alig pár száz éve előbújt, alacsonyabb gyökérgumóra.

A többi manó körülötte a Teri tündérrel készült interjúról beszélgetett, reggeli szedésű virágporos harmatot kortyolgatva. Ezt az isteni nedűt minden hajnalban a virágok porzójáról szüretelte Zsöbe, a korán kelő kocsmárosné. Gazsolának legjobban a bazsarózsás változat ízlett. Rendkívül frissítő volt, de sajnos csak a nyári időszakban lehetett hozzájutni.

Minden virágzott és haragosan zöldellt, mint rendszeren, egyedül a tó felől áradó orrfacsaró bűz ásta alá ezt az idillt.

A zsvivaj lassan elcsöndesedett. Egy szikár, magas, őszes manó méltóságteljesen felegyenesedett az egyik legmagasabb gumóról, és pengevékony száját szólásra kerekítette. Morduk, a barathák királya, megnyitotta az ülést.

– Tisztelt Tanács! Remélem, senkinek sem kell ecsetelnem azt a kialakult helyzetet, aminek a megbeszélésére itt most összegyűltünk! Veszélybe került a Kert, a mindennapi kenyérünk, a létünk! A termés egyre silányodik, a víz fertőzött, amiért mi vagyunk a felelősek, és ez most komoly próbatétel elé állítja népeinket. Aki szólni szeretne, kérem, kézfeltartással jelezze!

Az első sorból egy tekintélyes pocakú, pirosposzgás manó jelentkezett, aki sosem engedte, hogy a tekintetéből bárki is kiolvassa érzelmeit. Ő volt Holding, a hulpák királya.

– Tessék, Holding! – adta át a szót a barathák királya.

– Köszönöm, Morduk! – Holding tartott egy perc hatásszünetet, mialatt fürkésző tekintetét végigfuttatta a társaságon. – Mindenki olvasta a tegnapi Kerti Híreket, és ismeri a halpusztulás részleteit. Igazán sajnálatos eseményről van szó, melynek okát, hátterét valóban ki kell vizsgálni! Azt azonban, hogy a mi létünk ettől veszélyben lenne, túlzásnak tartom. Nézzetek körbe!

Holding heves karlendítéssel körbemutatott, kerek hasa csak úgy hullámozott közben.

– A Kert burjánzik, a gépeinknek hála egyre nagyobb területet tudunk megművelni, és egyre több medvehagymát termelni! Speciális eljárásainknak köszönhetően már télen is mindenki hozzájuthat, és tudósaink most azon dolgoznak, hogy a virágporos

harmat is mindenkor hozzáférhető ital legyen. Nem igazán értem a világvége-hangulatodat, Morduk! Ráadásul három óra múlva kezdetét veszi a Makka-Móka, amit idén a hulpák rendeznek. Nem szeretném, ha a sikerét egy felfújott probléma okozta tömegpánik torpedózná meg! Azt javaslom, nevezzünk ki egy vizsgálóbizottságot a tóban történetek felderítésére, melynek élére Teri tündért javaslom, mint a legkompetensebb személyt ebben az ügyben! Köszönöm a figyelmet, átadom a szót!

Helding kihívóan Morduk fekete szemébe nézett, és hanyagul levetette magát kipárnázott ülógumójára. Morduk nem vette fel a kesztyűt, megőrizte diplomatikus higgadságát.

– Köszönöm, Helding! Nos, meghallgattuk a hulpák királynának véleményét, de vajon minden hulpa egyetért vele? Jóllehet, tovább visszük az ősi királyi vér szentségét, ugyanakkor már azt is elismertük, hogy mindenkinek számít az egyéni véleménye. Csak mindenkit megbecsülve lehet a fejlődés útján haladni! Helding lehet, hogy nem hisz az ősi igaz szólásokban, de tiszteletben kell tartania azokat, akik számára még van Garam. Akik pedig hisznek, azok közül mindenkinek világos, hogy ez a halpusztulás minnek a jele. A végső pusztulás első állomása. Gépeinknek köszönhetően eleinte valóban dúskáltunk a földi javakban, de mára bizonyítottan kimerítettük a földeket, beszenyeztük a vizeket! Nem sokáig csinálhatjuk ezt tovább következmények nélkül. Tudásaink egyre jobb eredményeket érnek el a békanyálból nyert energia környezetbarát technológiájának kialakítása terén. Javaslom, hogy ezt támogassa minden manó, aki gondol az unokái jövőjére!

A manók között heves bólogatási hullám söpört végig, amibe Gzsola is bekapcsolódott.

Morduk befejezte mondandóját, és bizakodón kereste az újabb hozzászólót, akinek átadhatja a stafétabotot. Bittymakk jelentkezett.

– Halljuk, kedves fiam!

Bittymakk hetykén végigjáratta a hulpákra jellemző rózsaszín szemét a sokaságon, de belül nagyon izgult, mert mióta megválasztották tanácstagnak, most először vette a bátorságot a felszólaláshoz. Ökölbe szorította izzadt tenyerét, átvette vállán sárga, pitypangból szőtt köpenyét, mellyel eltakarta a hulpák legszembetűnőbb ismertetőjelét, a hosszú nyakát.

– Tisztelt Tanács! Az újonnan alakult Tudományos Társaság híveinek nevében szólok. Tiszteletben tartjuk, hogy még van, aki hisz Garamban, de ők is tartsák tiszteletben azokat, akik mindenfajta bizonyíték híján inkább abban hisznek, amit gondosan megtervezett vizsgálatokkal bizonyítani tudnak. A föld és a víz állapota valóban romlott az elmúlt években. Szerintünk nem imára van szükség, hanem egyszerűen támogatni kell az új energiahordozók technológiáját! Ez a megoldás, de nem hinném, hogy itt lenne az ideje farkast kiáltani, és egyből a világvégét előrevetíteni egy halpusztulás miatt, főleg, hogy nyakunkon a Makka-Móka!

A tömeg helyeslően morajlott, néhányan tapssal jelezték a tetzésüket.

Morduk méltóságteljesen kihúzta magát, arca olyan volt, mint a nyugalmas tófelszín. Lelke mélyén azonban elkeseredés és lemondás munkálkodott. A manók két csoportra szakadtak, most már visszavonhatatlanul. Egyesek látják maguk körül a jeleket, és belelátanak önmagukba is. Ők értik egymást. Mások már nem hisznek magukban, csak a gépeikben és a tudományban. Ők is

értik egymást. A két csoport viszont süket a másakra. Morduk még jobban kihúzta magát. Ha így van, akkor így kell megoldani a helyzetet! Egy dologban azért megegyeztek a vélemények, és ennek örült. Az alternatív energia pártolása mindig is szívügye volt.

– Van még valakinek mondanivalója ez ügyben?

Mindenki várakozón ücsörgött. Gzsola elmélyülten tanulmányozta a gumója érdekes mintázatát, de felnézni véletlenül sem mert, nehogy azt higgyék, szólni kíván.

– Rendben. Nos, összefoglalva, arra jutottunk, hogy ki kell neveznünk egy vizsgálóbizottságot a tóban történtek felderítésére, és intenzívebben támogatnunk kell a békanyálból nyert új energia technológiáját. Mivel a Makka-Móka hamarosan kezdődik, idő szűkében az ülést berekesztem! Mindenkinek jó szórakozást kívánok!

Az általános susmogás újra felerősödött, és lassan az összes manó a hatalmas tölgy irányába szállingózott, mely évszázadok óta a Makka-Móka színhelyül szolgált.

Mikor a tanácskozás véget ért, Gzsola szórakozottan rugdosta a hazafelé vezető úton a kavicsokat, és közben az elhangzottakon gondolkodott. Tudta, hogy nem lehetne többet tenni annál, mint amiről határoztak. Lelke mélyén azonban érezte, hogy ez annyit fog érne, mintha a gyomorgyíkjára meginna egy kupa csikarós gyökérlevet.

Behunyta a szemét, a napfény piros foltokat csalt a belső szemhéjára. Élvezte, ahogy kiüresedik a feje, csak a bőrét csiklandozó szellőre figyelt, és hallgatta a fák zúgását. Olyan valóságosan

nyilallt belé ez az élmény, mintha eddig aludt volna, és most ébredve látná először a való világot. Jó lenni.

Most csak jó lenni. Az idő biztos mindent megold, gondolta, és nézte a fényben úszkáló porszemeket.

3. FEJEZET

Derült égből boszorkány

ROZI ENGEDELMESEN KÖVETTE A LIBEGŐ KIMONÓT, egészen a párnákkal telezsúfolt nappaliig. A Nagyi szelíden rámosolygott, ami furcsa szomorúságot ültetett a szívébe. Nem tudta pontosan megfogalmazni, miért, de az érzékei riadót fújtak.

– Add ide a kezed, kis unokám!

A Nagyi ráncos, tűzpiros rúzzsal keretezett száját egy hatalmas sóhaj hagyta el, amely kirepült az ablakon, találkozott egy szellővel, összeölelkeztek, és valahol Kamcsatkánál meglebbengették egy fiatal lány hosszú, gesztenyebarna haját.

– Most már végre elmehetek, Rozi. Sajnos nincs sok időm. Többet szerettem volna elmesélni arról, hogy ezután mire számíthatsz, de úgy alakult, hogy erre magadnak kell rájössz. Mától te folytatod a családi hagyományt. Évezredek óta a családunk nőtagjai két nemzedékenként átörökítik lányunokájuknak azt az édes-terhes tudást, amivel sokat segíthetsz az embereknek és minden más lénynek. Azonban vigyázz, mert ártani is tudsz!

Mi úgy hívjuk: beavatottság, de a köznyelv boszorkányságnak tartja.

Na, állj! Rozi szerette volna ennél a pontnál megállítani az eseményeket, akár egy filmet. Sok mindent el tudott képzelni az ő egyáltalán nem szokványos nagymamájáról, de ez már neki is sok volt. Az idő azonban nem állt meg, hogy Rozi feldolgozhassa a hallottakat, és reagáljon valamit; a Nagyi kíméletlenül tovább beszélt.

– Mától több mindent fogsz látni és tapasztalni, mint eddig, olyan dolgokat is meglátsz majd, amit a barátaid és a szüleid nem. Ezt ne felejtsd el, és nyilvánosan ne rendezz jelenetet egy-egy szokatlan dolog láttán! Szegény Gizi nénédet például, mióta nyilvánosan beszélget a lidércével, diliházba zárták, és sajnos még mindig nem találta meg azt a teljesíthetetlen kívánságot, amivel meg tudna tőle szabadulni. Azt azonban az okosok még most sem tudják megmagyarázni, hogyan tud úgy ki- és bemászni a zárt osztályról, mintha átjáróház lenne! Egyébként jól érzi ott magát, és számos hasznos barátot talált bent a családnak. Boszorkányok, itt rekedt tündérek... hát igen, a szakma sajnos kezd felhígulni. Ha előhívsz egy tündért, neked is kell visszaküldened, senki más nem teheti meg helyetted. Ha csapnivaló boszorkány vagy, akkor itt ragad szegény örökre. Na, de ennyire ne szaladjunk előre!

– Várjunk csak! Úgy érted, boszorkány vagy?!

Rozi úgy gondolta, a Nagyi bizonyára meggárgyult a sok füstőlőtől.

Vagy igazat mond?

Hirtelen egy sor jelentéktelen részlet, apróság villant fel emlékeiben, melyek kezdtek értelmet nyerni. Régen nem akadt fenn

ezeken, hiszen neki ez volt természetes, aztán meg is feledkezett róluk. Most azonban szépen sorban előjöttek. Piciként mintha magától mozgó seprűt látott volna, de maguktól becsukódó ajtókat biztosan. Iskolásként már bizton emlékezett a Nagyinál megjelenő asszonyokra, akik rejtélyes csomagokkal a kezükben távoztak. És az a tetemes mennyiségű gyógyfőzet, amit meg kellett innia! Pfúj! Nagyi tényleg nem egy szokványos nagymama, visszeres lábakkal és csokis kuglófokkal.

– Igen, boszorkány vagyok, kicsim.

Rozi hunyorogva fürkészte a Nagyi alapozótól megkövült vonásait.

– És mit jelent, hogy mától én folytatom a „családi hagyományt”? És hol van a mantragyűjteményed?

– Nem csak én, hanem te is boszi vagy, drágaságom! Tudod, szentem, addig egy boszorkány lelke nem pihenhet meg, amíg át nem adja a képességeit és a tudását egy lányrokonának. Ha nincsen neki, egy fiú is megteszi, vagy egy jól megválasztott idegen, de az a hiedelem badarság, hogy egy seprűt szorongatva is meg lehet oldani a dolgot! És nincs mantragyűjteményem.

A Nagyi kinézett az ablakon. A távolban két fehér ruhába öltözött alak bontakozott ki egy báránnyelől. A Nagyi gondterhelten simított egyet Rozi fényes hajkoronáján.

– Ó, nézz oda, jönnek is értem! Igazán gyorsak voltak, pedig még annyi mindent szeretnék neked mondani! Sajnos ezt már nem tehetem meg. Ha kérdezik anyádék, hol vagyok, sürgős dolgom akadt... akárhol, mondjuk a Holdon!

– De Nagyi! Most mit csináljak?

– Ne aggódj, tudni fogod! Ami azt illeti, már most is tudod, csak még nem tudod, hogy tudod! Gyere ide, hadd öleljelek meg!

Rozi átfogta a Nagyfi puha, bahia illatú vállát, és egyszerre tudta, hogy tényleg ez az utolsó találkozás. Rozalinda kibontakozott az ölelésből, és a fejéhez kapott.

– Majdnem elfelejtettem a legfontosabbat! Miért nem szólsz rám?

Rozi döbbsen figyelte, ahogy Nagyfi a karjával egy kört rajzol a levegőbe, mire a szoba piros fala egy ugyanakkora körben besüpped, akár a homokos part egy súlyos cipő terhe alatt. A kialakuló fülke mélyén egy kopottas, barna bőrrel bevont, őszög könyv bukkant fel. Rozalinda óvatosan kiemelte a kincset rejtekéből, és tátott szájú, kirakatbabává merevedett unokája kezébe nyomta.

– Ebben a könyvben van beavatottságunk összes tudása, ezért a címe egyszerűen a Tudás Könyve. Őseink hosszú évszázadok alatt összegyűjtött varázslatait és mágikus tapasztalatait tartalmazza. Most már a tiéd, Rozi. Van a végén pár üres oldal, ha majd bővíteni szeretnéd. Vigyázz, soha ne kerüljön avatatlan kezekbe! Képességek nélkül ugyan nem olyan hatásosak a benne szereplő varázslatok, de így is okozhat galibát egy-egy hozzá nem értő kontárkodása!

Rozalinda csípőre tett kézzel, büszkén nézte az unokáját, kezében azzal a könyvvel, amely az ő életét is végigkísérte. Ő is a nagymamájától kapta annak idején, csak egy különbséggel. Az ő nagyija ezután hosszasan taníttatta a varázslás, a bájitalfőzés és szemmel verés művészetére. El sem tudta képzelni, hogyan boldogult volna a szerető útmutatások nélkül. És neki most így kell itt hagynia Rozit, teljesen tudatlanul. Miért is nem kezdte el előbb a tanítást? Mert az ő nagymamája is tizenhárom évesen mutatta meg neki a titkokat, és nem gondolta, hogy nem lesz ideje. Ki láthatta ezt előre?

Közben megérkezett egy boszorkány seprűn lovagolva.

A homlokáról kisimította a gond ráncait, és igyekezett mosolyt erőltetni az arcára.

– A legelső varázsige, amit meg kell tanulnod, az elrejtő varázslat! Csak élettelen tárgyakra lehet alkalmazni. A könyvben ez az első oldal. Na, de most már tényleg mennem kell! Az Isten áldjon, kis unokám! Azt sose feledd, hogy a halál csak egy másik lét kezdete! Ha ezt észben tartod, sosem fogsz félni, és semmi rossz nem árthat neked!

A Nagyi gyors mozdulattal, szeretettel átölelte, majd a boszi háta mögé pattant a seprűre. Rozi látta, hogy könnyes a szeme, akárhogyan akarta palástolni. Nemsokára kis ponttá zsugorodtak a távolban, majd teljesen eltűntek.

– Hiányozni fogsz, Nagyi! – tört föl a sóhaj a torkából, és ő nem fojtotta vissza a sírást. Eszébe jutottak az itt töltött nyarak, a hatalmas séták, ahogy a nagyi mindig engedelmesen eljátszotta a farkast és a gonosz boszorkányt, hogy ő lehessen a királykisasszony. Úgy érezte, a Nagyi távozásával kiszakadt egy darab a múltjából, önmagából. Fájdalmasan nézett a furcsa páros után, majd szeme lassan a kezében pihenő könyvre tévedt.

– Ígérem, Nagyi, nem hozok szégyent rád! – mormolta a délutánba a nyitott ablakon át.

A távolban Rozalinda bizakodón elmosolyodott, ahogy arcát körbeölelte a szellő.

– Tudom, kis unokám!

4. FEJEZET

A könyv

ROZI ÁLMATLANUL NÉZTE azt a fénylő, bosszantó és elbűvölő korongot, amelyet teliholdnak neveznek. Hallotta – nem volt nehéz –, ahogy a szomszéd szobában édesapja elégedetten horkantott egyet-egyed. Hosszú órák óta várta már ezt a hangot.

Végre eljött az idő, a szülei édes álmukat alusszák! Kipattant az ágyból, és elhelyezkedett a szoba közepén lévő mackómintás szőnyegen. Felkapcsolta az éjjeli lámpát, és izgatottan fürkészte a maga elé készített könyvet, melynek a gerince erősen megkopott már, de a korához képest azért egészen egyben volt. Sokkal inkább, mint Rozi egyik-másik féléves, lapjaira pergett tankönyve. A fedelén nagy fekete betűkkel ennyi állt:

A TUDÁS KÖNYVE

Nézte a betűket, és közben azon mélézött, vajon kinyissa egyáltalán. Egyszerűen besüllyeszthetné az ágy alá, vagy eláthatná

a kertben, és mintha semmi sem történt volna, folytathatná nagyon is megfelelő hétköznapi életét. Aztán eszébe jutott nagyjának tett elhamarkodott ígérete arról, hogy nem hoz rá szégyent, úgyhogy nekidurálta magát, és felütötte az első oldalon. Abban a pillanatban égő fájdalmat érzett a bal csuklóján. Úgy dobta el a könyvet, mintha egy lángoló üstökös lenne, és a lámpa alá tartotta a kezét. Láncszerű tetoválás rajzolódott ki a fényben, amely még vörösen izzott a kiserkent vértől.

– Nagyszerű! Hogy anyuéknek hogyan fogom megmagyarázni az új tetkómat, azt nem tudom!

Vett egy nagy levegőt, és fölemelte a könyvet a földről. Nincs visszaút, meg kell tudnia, mi ez itt a kezén. Kinyitotta az első oldalon.

Ez a könyv Estilla beavatott és leszármazottai tulajdona. Amennyiben nem te vagy az, tovább egy sort se olvass, mert szörnyű átok sújt téged és ivadékaidat, harmadíziglen!

Amennyiben te vagy az, akkor egy lánc formájú jel képződött valamilyik testrészedben. Üdvözöllek, mától boszorkány vagy, e könyv téged illet, egészen halálodig. A legelső varázslat, amit el kell sajátítanod, a széf varázslat. Ez elrejti a könyvet az avatatlanok szeme elől.

A lapok egyszerre életre keltek. Rozi elkerekedett szemmel nézte, ahogy egyre csak pörögni és susmorogni kezdtek. Majd, mintha egy szigorú tornatanár a sípjába fújt volna sorakozót vezényelve, hirtelen haptákba vágta magukat, és engedelmesen megpihentek a varázslat leírásánál.

Széf varázslat

Rendeltetése: Egy tárgy biztonságos megőrzése.
Bármilyen másik nagyobb tárgyra mutatva előhozható
és eltüntethető a kívánt dolog.
Szükséges kellékek: Egy darab ép kar.

A varázslat pontos menete:
Ép karoddal egy nagyobb élettelen tárgyra
(fal, ajtó, szikla stb.) rajzolg egy képzeletbeli kört,
miközben ezt mondd:

*Körben-körben tekergő,
Másnak ne lásson
Nekem megálljon,
Ha kérem, visszakapom,
Nyíl ki, rejték tarsolyom!
..... (a kívánt tárgy megnevezése)*

Megjegyzés:
Nagyon fontos, hogy hibátlanul, szóról szóra jegyezd meg és mondd el a varázsigét,
különben örökre eltűnhet az elrejtett kincs.
Gyűjtötte: Estilla

– Szóról szóra? Rendben, biztos, ami biztos...

Rozi fogta a naplóját, és belemásolta a varázsigét. Mire az utolsó betűvel is végzett, az ákombákomok huss, úgy eliszkoltak a papírról, mint a megijesztett verebek a kenyérmorzsáról. A varázskönyv figyelmeztetően, vörösen villogott:

Azt írtam, szóról szóra megjegyezni! Nem leírni, hallod-e!

– Még szerencse, hogy nem tudsz beszélni – mormogta Rozi –, mert a rikácsolásoddal felvernéd az egész házat!

Így hát nem volt mit tenni, a következő egy óra a vers bema-
golásával telt. Mikor már úgy érezte, akár fejen állva sem lenne
kunszt felidézni a sorokat, felállt, a szobája falára írt jobb kezével
egy képzeletbeli nagy kört, és közben suttogva elmondta a verset:

*Körben-körben tekergő,
Másnak ne lásson
Nekem megálljon,
Ha kérem, visszakapom
Nyíl ki, rejték tarsolyom!
Könyv!*

A fal fogta magát, és mint a Nagyinál, engedelmesen besü-
pedt, a mélyén egy kis ajtót rejtve. Rozi kinyitotta az ajtócskát,
betette a könyvet, és a fal azon nyomban visszanyerte eredeti for-
máját. Rozi büszkén, kicsit hitetlenkedve nézte a csupasz falat,
majd a kezét, rajta a furcsa tetoválással, aztán bedőlt az ágyába,
és nagy nehezen elaludt.

Álmában egy furcsa bálban járt, ahol manók, táltosok, tündé-
rek, lidvércék, óriások, garabonciások, boszorkányok és még ki
tudja, milyen szerzetek nevettek, táncoltak, ettek-ittak.

A nagymamája is ott volt, hófehér, hosszú ruhában. Észrevette
Rozit, megfogta a kezét, és csak pörögtek-forogtak, közben na-
gyokat nevettek, kocsiztak, mint kiskorában.

5. FEJEZET

Elrejtezés

SZÉL ROLI, MINT MINDEN FIÚ AZ OSZTÁLYBÓL, már türelmetlenül várta az utolsó tanítási nap végét.

– Jól van, gyerekek, vége az évfázónak. Mára befejeztük az iskolát, és egyben az egész tanévet is! Mindenki vigyázzon magára a nyári szünetben, és kérlek titeket, azért nyissátok ki néha a könyveiteket is! Most pedig, sipirc haza!

Erika néni, Szél Roliék fiatalka, álmodozó szemű osztályfőnöke kinyitotta a szabadság ajtaját, és a 7. b kiáramlott rajta a szélrózsa minden irányába, megannyi élet felé. Roli szíve csordulásig telt az előtte álló nyár kalandjaival, alig várta, hogy az utolsó cseppig ürítse ezt a kupát.

Szüleivel júliusban Szilvásváradra készültek egy hétre, addig pedig ott lebegett a szeme előtt a sok focizás és a tanulás nélküli délutánok hosszú sora. Meggyorsította lépteit, aztán futni kezdett, mintha ezzel az időt is sürgetni tudná, és a kebelére gondolatban nagy betűkkel felírta: VAKÁCIÓ!

Lent, az udvaron már ott focizott Andris és Gergő ünneplőruhában, pulóverüket és táskájukat hanyagul a pálya szélére hányva.

Jó kezdés, gondolta Roli, és zöld, megannyi megpróbáltatást átélt hátizsákja lepuffant társai mellé a porba.

– Roli, te leszel a kapus! – zihálta Gergő, és akkurátusan kezét nyújtott, üdvözlésképpen. Julcsi és Anna is ott termett, és kihívóan nézett a három jó baráttra.

– Mi is focizni akarunk, lányok a fiúk ellen!

– Jó, de csak ketten vagytok, kell még valaki...

Ahogy körülnéztek, mindenkinek Rozin akadt meg a szeme, aki ott sütkérezett a fekete-fehér ünneplőjében a pályaszéli padon, élvezve a semmittevést.

– Rozi, gyere, állj be, focizzunk, lányok a fiúk ellen! – rikkantotta Roli. Roziban felsejlett a múltkori meccs csúfos veresége, Roli vigyorgó szája, és elemi késztetés támadt benne némi törlesztésre. Piros táskája nehézkes puffanással követte többi sors-társát a pálya szélén.

Anna lerakta a felezőnél a labdát, és a meccs elkezdődött. Gergő hamar átjutott a lányok védelmén, Andris a pálya széléről odapasszolta neki a golyóbist, és a fiú ollózva pazar gölt lőtt. Egy-null!

Anna kirúgta a kapuból Rozinak a labdát, aki virgoncan elindult a másik kapu irányába. Lódult felé Andris, de Rozi a becúszás elől egy ügyes csellel kitért, és gyors iramban közeledett a kapu felé.

Roli feszülten várta az összecsapást. Nézte az őzgidaként felé közeledő lányt, aztán eszébe jutott az edzője utasítása, és onnantól már csak a labda útját követte megbabonázva.

Azaz követte volna, ha nem támad az a furcsa érzése, mintha a csontjai apró darabokra akarnának hullani. Éles fájdalom nyilallt a bal kezébe, a hatodik ujja helyére.

Figyelnie kell a labdára! Annyira koncentrált, hogy önkéntelenül a nyelve hegyét is kidugta, de a foci eltűnt, helyette egy fehér bika iramodott feléje, feltartóztathatatlanul. Jaj, ne, mindjárt elér!

Látta, hogy Rozi rúgásra lendíti a jobb lábát, és a bőr ágyúgolyóként süvített a kapu felé.

De azt is látta, hogy a bika ugrott egyet, és kinyitotta hatalmas, gőzölgő száját.

Hamm, bekapta! Roli hiába üvöltött odabent.

Roli ébrenlét és álom határán lebegett, és teljes nyugalom szállta meg. A bonyolult, borús világ egyszerűvé és napossá változott. Nem volt éhes, álmos, fáradt, nem fájt semmije, mintha a teste eltűnt volna, csak ő volt ott. Meg a fehér bika jóságos kék szeme, de már nem is bika volt, hanem egy pocakos, borvirágos arcú emberke, bikaszarvakkal díszített, furcsa kalapban. A szája nem mozgott, a fiú mégis tisztán hallotta mély bariton hangját:

– Szia, Roli, ne félj! Ez most az elrejtézed.

A labda bevágódott a kapuba, Rolival együtt.

– Gól!

Rozi diadalittasan nézte focista pályafutásának eddigi legnagyobb durranását. Anna örömeiben táncolva átölelte, Gergő elismerően biccentett. Roli azonban ott feküdt a kapuban, a labdát markolászva, mozdulatlanul. Andris, aki a legközelebb állt a kapufélfához, aggódni kezdett.

– Roli, állj már fel!

Odarohant az eszméletlen fiúhoz. Rázta, közel hajolt hozzá, hogy lélegzik-e, az arcáról lerítt, hogy az aggodalom páni félelemmé fokozódott.

– Hívjatok segítséget! Rolinak valami baja van!

Roli látta, ahogy ott fekszik, karjai között a labdával, és egyre nagyobb tömeg gyűlik össze körülötte. Aztán Erika néni mindenkit eltessékelt a közeléből, és a mentők is megjelentek...

A fák koronája harsányan zöldellt, kedve lett volna beléjük harapni, ahogy elúszott mellettük. Kézen fogva ezzel a mindig is ismert, bikaszarvú sapkát hordó idegennel, úgy érezte, végre jó úton jár.

6. FEJEZET

Beavatás

ROLI SZÁRNYAK NÉLKÜL REPÜLT A BIKAEMBERREL hegyek, mezők, autópályák fölött, testétől egyre távolodva, de furamód mégis végig tudta, hogy mi történik a porhüvelyével odalent, a kórház felé száguldva egy mentőautóban. Nem tudta, mennyi idő telhetett el, mikor végül egy helyben lebegtek egy darabig, majd a bikaember alászállott vele, és magára hagyta.

Roli önkéntelenül hatalmasra nyitotta a szemét. Hiába volt épp test nélkül, mégis mindent úgy látott, úgy érzett, mint normálisan szokott. Nem látott többet súlyos sötétségnél. Hova tűnt a bikaember? Szíve lüktetett, fogalma sem volt, hol van. Az adrenalin az összes érzékszervét finomra hangolta, hallotta, ahogy lassan csöpög valahonnan a víz.

Ki kell jutnia innen!

Maga előtt tapogatózva óvatosan haladt előre, mígnem falba ütközött. A fal érdes volt és egyenetlen. Végre volt egy támpont, amely segít eljutni valahonnan valahová. Lassan araszolgotott a fal mellett, és egy kis idő múlva aranyszínű fényforrásra lett figyelmes a távolban. Vége! Képzeltben a fejében egy neonzöld

futó emberke jelent meg, fölötte „exit” felirattal. Az öröm és az izgatottság elnyomta óvatosságát, egyre gyorsabban sietett a szabadság felé. Már csak pár méter választotta el a céltól. A fény megvilágította a környezetet, és Roli felismerte, hogy nem a kijárat felől szűrődik be. A helyiség, ahol találta magát, olyan volt, mint egy templom. Valahol már látott hasonlót. Igen, Pécsen, az osztálykiránduláson, a székesegyház altemplomát. Csak ennek teljesen csupaszok voltak a falai.

Kétoldalt négy-négy kőből faragott pad keretezett egy vaskos, kör alakú oltárt. Ennek a tetején forgott a fény-örvény, amelyet Roli a kijárat világosságának hitt. És nem is tévedett olyan sokat...

Leült az egyik padra, és nézte a forró aranyként kavargó tüne-
ményt. Még sosem látott effélét, fogalma sem volt, mit kezdjen vele. Mindenesetre a látvány nyugalmat csalt a szívébe.

Az arany sodrásból egyszer csak kirajzolódott két láb, egy hozzá tartozó törzs, karok és egy tündéri arc.

A két kar kitért, és Roli pontosan tudta, mit kell tennie. Meg kell ölelnie ezt a lényt. Odament az örvényhez, és belelépett. Kellemes meleg fogta körül, de valami nem volt rendben, valami visszahúzta. Hátranézett, és saját sziluettjét látta maga mögött, csak éppen szurokfeketén. Nem mozgott, csak állt ott zavarón, és nem engedte, hogy Roli nyugodt szívvel belevesse magát az ölelésbe.

Próbálta elküldeni szép szóval, nem ment. Erőszakkal eltolni, megverni, de meg sem mozdult. Mint egy bokszzsák, tompán tűrte az ütések.

Nézte sóvárgón a fényben a kitért karokat. Nagyon szeretne volna érezni a melegüket.

És akkor eszébe jutott, hogy megöleli fekete önmagát is, ha már elpusztítani nem tudja. Hiszen ez a szutykos sötétség is ő maga. Átvette karját a feketeség hátán, és magához húzta. A szuroklény pedig, mintha egy lufit kipukkasztottak volna, hopp, eltűnt. Roli ott állt, karjával immáron a levegőt markolva, és még sosem érezte magát tisztábbnak. Most már nyugodt szívvel átölelhette a rá várakozó fényes alakot is.

Egymáshoz simultak. A fiú erein folyékony aranyként rohant végig a melegség, egészen a szívéig. Tudta, hogy onnan már sosem fog kiköltözni.

– Roli – suttogta a kedves lény finoman rajzolt ajka. – Most már készen állsz, megértél arra, hogy jó táltos váljék belőled. A legfontosabbat megfejtetted: az erőszak helyett a szeretet az igazi fegyver a sötétség ellen. Most vissza kell menned, mert a szüleid nagyon aggódnak érted!

Mire a tünemény ezt kimondta, Roli már szállt is hegyeken, fákon túl. Láta a Székesfehérvárra siető vonatot, majd a kórház folyosóját, a szobáját, saját magát, furcsán mozdulatlanul. Halotta, ahogy édesanyja csendesen sírdogál egy széken.

Roli behunyta a szemét. Érezte, hogy kinyitni már nem lesz olyan egyszerű. Mintha összevarrta volna az idő láthatatlan pókhálója. Nagy erőfeszítéssel sikerült résnyire szétfeszítenie a szemhéját, mire a nappali világosságtól erős fájdalom hasított a fejébe.

Újra a testében van. A gyomra fájdalmasan megkordult.

– Kisfiam! – futott ki édesanyjából a megkönnyebbült kiáltás.
– Hát felébredtél? Visszajöttél hozzánk?

– Igen, anya, visszajöttem.

7. FEJEZET

A látogatás

ROZI, KICSIT FÉLVE A RÁ VÁRÓ HÍREKTŐL, büntudattól roskadozva kereste a 317-es kórtermet. Őszintén szólva őt is meglepte, hogy akkora ereje volt a rúgásának, hogy Roli kómába esett. Megfogadta, hogy soha többet nem focizik. Legalábbis addig biztos nem, amíg fel nem deríti a boszorkánysággal kapcsolatos új képességeit.

Amikor tegnap reggel felkelt, észrevette, hogy sokkal élesebben lát, mint eddig, a színek pedig egyenesen izzanak a napfényben. A haja dúsabbnak tűnt, bőre fehérebbnek, és általánosságban róla lehetett volna Makk Marcit mintázni, olyan egészségesnek érezte magát. Ehhez a fizikális jóléthez azonban lelki síkon egy csomó félelem és tanácstalanság társult. Hangulatán az sem segített, hogy Roli miatta fekszik kómában már három napja.

Az orvosok egyre csak csóválták a fejüket. Nem találtak semmi olyan belső, agyi vagy egyéb sérülést, ami ezt az állapotot indokolta volna. A kóma pedig minél tovább tart, annál kisebb az

esélye, hogy a beteg valaha is felébred belőle. Az orvosok tanács-
talanul széttárták a kezüket, és vártak.

Rozi a baleset óta minden délutánját Roli ágya mellett töltö-
te. Önostorozó módon végignézte, ahogy Roli anyukája csende-
sen sírdogál a fia mellett, édesapja pedig üveges tekintettel mered
maga elé. Nem hibáztatták őt, de Rozinak büntudata volt.

Rozi még a folyosón ballagott, és egykedvűen szemlélte, ahogy
az ápolók szaladgálnak mellette. Biztos valami sürgős dolguk
van. Útja végén azt is látta, hogy egy a céljuk: a 317-es szoba.

Megijedt. Lelki szemei előtt megjelent Roli, ahogy élettelenül
fekszik az ágyában, miközben egy hadsereg próbálja újraéleszte-
ni. Gyomra akkorára zsugorodott, mint az önbecsülése.

Odaért. Az ajtó tárva-nyitva volt... ahogy Roli szeme is!

Jobban van, felébredt! Rozi megkönnyebbült, a szívét hála jár-
ta át.

Az édesanyja most már örömeiben sírdogált az ágya mellett,
míg a fia nagyokat hunyorgott a nappali fényben.

– Szia, Roli!

– Szia, Rozi!

– Fiam, egy kicsit kimegyek, megkeresem a büfét. Beszélges-
setek nyugodtan – mondta Roli édesanyja.

Roli örült, hogy láthatja Rozit, de nem értette igazán, hiszen
ennyire jóban sosem voltak, hogy édességet hozzon neki ez a lány
a kórházba.

Szemek villantak kérdően egymásra. Rozi letette az asztalra
az ajándékba hozott nagy tábla csokit, a többi három mellé. Az
ágyhoz húzta az egyik széket, és lehuppant rá. Tudta, hogy mo-
solyogni meg bátorítani kéne, de napok óta annyira feszítette a
büntudat, hogy most azonnal feloldozást követelt.

– Nagyon sajnálom, Roli! Az én hibám! Attól a labdától vagy most itt, amit kapura rúgtam neked. Megfogadtam, hogy soha többet nem focizok!

– Igen? – Rolinak eszébe jutottak eszmélete utolsó képei. – Nyugodj meg, Rozi, a labdának és neked ehhez semmi közötök.

– Tényleg semmi – mondta egy vékonyka hang. – Egy táltos rabolta el, hogy ő is azzá váljon. Ő lett a környék új táltosa, ahogy te a boszorkánya. Jaj nekünk, pont ebben a válságos időszakban két ilyen zöldfülűre bízta a sorsunkat!

Rozi meglepetten körülnézett, a vékonyka hang gazdáját keresve. Meg is találta. Roli feje fölött, az ágy támláján egy fekete, beszélő tyúkra lett figyelmes.

– Üdv, a nénikéd lidvércé vagyok, Bertalan! Ő küldött, hogy köszöntelek, mint ifjú boszit! Sajnos személyesen nem tud üdvözölni, mert éppen elektrosokk-kúrán van.

A lidvérc szenvtelenül ráugrott Roli mellkasára, majd onnan a földre. Karmai kopogtak a kövön, kerek fara pedig ide-oda billegett, miközben odatotyogott a lány elé, és rámeredt. Úgy vizsgálta az ifjú boszorkány arcvonásait, mintha a gyomrába akarna belelátni. Rozi már éppen szólni akart pár keresetlen szót, amikor eszébe jutott, hogy ennek a szerzetnek a gazdája miért is van éppen elektrosokk-kúrán. Nem akart ő is úgy járni, mint a nénikéje, és egy bolondokházában kikötni. Inkább legyintett egyet, hátha attól eltűnik a beszélő tyúk, de az továbbra is leplezetlenül bámulta.

– Valami baj van? Miért legyezel? Látsz valamit? – kérdezte Roli.

– Én? Semmit! Illetve persze, hogy látok, nem vagyok vak, de semmi olyat, ami különleges lenne. Miért? Te?

– Én sem, semmit! – felelte Roli, és úgy tett, mintha ő se látná azt a furcsa kis lényt, amelyik az előbb masírozott keresztül a mellkasán. Biztos a kóma okoz efféle hallucinációkat, döntötte el, és megpróbált tudomást sem venni a szobában kószáló, beszélő tyúkról.

– Jaj, Roli, úgy sajnálom! Soha sem bocsátottam volna meg magamnak, ha meggárgyulsz a balesettől!

– Hát, a „meggárgyulástól” még messze vagyok. Remélem...

– A fiú tovább figyelte, hogyan fedezi fel éppen az infúziós zacskót a fekete szerzet.

Rozi megpróbált csak Rolira fókuszálni.

– Az orvosok szerint egy hét múlva ki is engednek. Ugye, nem haragszol, ha otthon is meglátogatlak, amíg teljesen fel nem épülsz?

A lidvérc közben az égre emelte a szemét, és végtelenül unott arcot vágott.

– Jó lenne, ha a blabla helyett inkább azt beszélnétek meg végre, hogy mit tesztek a környékért! Hahó! Te boszorkány vagy, ő pedig táltos. Ilyen egyszerű az egész! És sajnos a környéken senki máshoz nem fordulhat segítségért egy halandó sem, csak hozzátok, mivel ti lettetek a körzeti megbízottak.

A lidvérc nyaka beszéd közben ekkor furcsán megmerevedett.

– Jaj, ne! Már megint kezdődik! Mit, mit, mit, mit, mit, mit...

Szegény Bertalanon látszott, hogy nagyon szégyelli, de képtelen befogni a száját, kotkodácsolt, ahogy egy tyúknak illik.

Rendben, gondolta magában Roli, a képzeletbeli tyúk Rozihoz beszél, ő azonban, szemmel láthatóan, ebből semmit sem érzékel. Roli tartott tőle, hogy nagyobb csattant a feje a pálya betonján, mint ahogy azt hitte.

Rozi pedig kezdte mélységesen átérezni, hogy a nénikéje mit, mit, mit élhetett át abban a lélektani pillanatban, amikor nem tudta magát tovább türtőztetni, és beszólt ennek az idegesítő csirkének. A diliházban legalább nyíltan lehetne vele kiabálni!

Elővett egy apróra összehajtogatott papírdarabot a zsebéből, gondosan széthajtogatta, és megpróbálta megőrizni a maradék önuralmát.

– Képzeld, az irodalomtanárnő utólag feladott egy halom olvasnivalót a nyárra! Gondolhatod, milyen lincshangulat alakult ki, amikor megkaptuk a listát! Neked is hoztam egyet, tessék! Négy könyv egy nyárra! Ez a tyúk... akarom mondani, nő nem normális!

– Tyúk, ez jó! A kotkodácsoló hangja miatt találó! Ilyen lehet, amikor egy tyúk beszélni tud! Haha! Pedig ilyen nem is létezik!
– vágta rá Roli.

A lidvérc közben kimerülten fetrengett Roli ágya végében.

– Vége van, végre! Egyszer csak rám tör, és kényszert érzek, hogy azt ismételgessem... nem mondom ki. Dr. Agónia tanulmánya szerint ez a tic egyik fajtája, egy ideges tünet. Sajnos nem tudok tőle szabadulni!

Roli és Rozi elgondolkodva meredtek maguk elé.

Rozi nagyot sóhajtott, majd félszegen felvette a beszélgetés fonalát:

– Az biztos, hogy beszélő csirkék nincsenek! És kiváltképp itt nincsenek, ebben a szobában. Például az ágyad végében sem látok belőlük egyetlenegy sem.

Roli fürkészően nézett Rozi szürkésbarna szemébe.

– Igen, az teljesen képtelenség, hogy egy beszélő tyúk engem táltosnak, téged pedig boszorkánynak tituláljon!

– Ilyen csak a mesében létezik, ez pedig, ugyebár, a kőkemény valóság!

– Pontosan! – Roli felült az ágyban. – Mint ez a csirke, ami az ágyamon van. Akarom mondani nincs.

Bertalan abbahagyta a szenvedést, és felült az ágyon.

– Jaj, az ég szerelmére, hagyjátok már abba! Üdv a való világban, kicsikéim! Most mennem kell, mert a gazdám nem tud nélkülem élni.

– El tudom képzelni... – csúszott ki Rozi száján. Ijedten nézett körbe, hogy vannak-e diliházi ápolók a környéken. – El tudom képzelni, milyen nehéz itt neked. Jól megvizsgálták a dokkik, van-e maradandó agykárosodásod?

Roli csibészesen elmosolyodott.

– Nálam nem találtak semmit! Téged is megnézzünk? A biztonság kedvéért?

Rozi fürkészően Roli arcába bámult.

– Azt hiszem, nem kell. Azt azonban le kell szögeznünk, hogy úgy tűnik, mégis léteznek beszélő tyúkok!

Mindketten az ajtó felé totyogó lidvércet figyelték, majd egymást, olyan tekintettel, mint mikor egy zöld hajú, agyonvarrt, teleyuggatott punkot szemlél az ember, és igyekszik elhinni, hogy semmi szokatlan nincs a megjelenésében.

– Azt hiszem, meg kéne beszélünk, mi történt velünk az utóbbi pár napban – jegyezte meg Roli.

– Igen, én is azt hiszem – helyeselt Rozi.